

GAZETA KRAKOWSKA

Prenumerata kwartalna
słp. 12.

N^{ER} 282.

Pojedynczy numer na wielino-
wym papierze gr. 10.

PIĄTEK DNIA 18 LISTOPADA 1831 ROKU.

OBSERWACYIE METEOROLOGICZNE.

Barometr dla lepszego porownania zredukowany na 0° Reanmura.

Godzina	Barometr na 0° r.	Therm:	Higro- metr	Wiatr	Stan Atmosf.	UWAGI.
7	27 1, 172	— 0. 6	— 5.0	połn. ws: słaby	Pochmurno	
17. 12	„ 1, 682	† 3. 4	— 6.0	Półn. za wicher	pegoda z chmur:	deszcz.
3	„ 1, 949	† 3. 6	— 6.0	„ sredni	chmury	„
0	„ 3 201	† 1. 6	— 5.0	„ słaby	„ „	„

WIADOMOŚCI ZAGRANICZNE.

PARYZ 5 listopada. — Król przedsięwzięcie d. 8 b. m. 12dniową podróż do departamentów północnych. Towarzysząc J. K. Mci będą oba starsi synowie, książęta Orleanu i Nemours.

Bankierowie genueńscy, którzy x ężnie Berry r. b. wypłacili wexel na 5000 fs. wypłacili teraz drugi na 10,000 fs. zabuczone te pieniądze zabypotekowane są bankierom londyńskim na dobrach Chambord i Roany.

Z Algieru donoszą pod d. 22 października „Przybyła tu o 40 godzin drogi od Oran połowiaczka koralobódz przywiozła w domuć, że w Oran odkryty został spisek, do którego należało kilkunastu znakomitych temecznych mieszkańców; jen. Boyer kazał ich uwięzić i 8 z nich zaraz rozstrzelać. Pod zachodnim brzegiem Oranu postrzeż no dwa statki z Gibraltaru przybyłe, mianow. bander sardyńska i angielska, które chciały wyładować broń i amunicyą. Wspierany od kilkunastu wojownikich szczepów Cesarz marokański, trzymając jeszcze zwazę wojska swu-

ie w Tremezen, i posiada znaczne stronnictwo w tej prowincyi. — Przybyły tu dwa bataliony cudzoziemskiej legii na fregatach *Galtea* i *Artmiza*, które odwioją na powrót do Francyi dwa bataliony 201 nowego pułku.

Dotychczasowy dowódca osady acego Grecy wojska francuzkiego, jen. Schneider, napisał następujący list do redakcyi dziennika *Temps*: „W chwili popełnioney zbrodni na hr. Capodistrias słysząc się da mnostwo wyroków względem tego męża stanu, a tego nieprzyjaciele i może mordercy usprawiedliwiać będą rzekomo chwalebny swój czyn, powinność jest rzetelnego męża oddać zasłużoną sprawiedliwość pamięci poczciwego męża i prziwzwać do wrażliwości zwrócić uwagę na rozsiewane o pod-l przeciwne wieści. Hr. Capodistrias był wprawdzie bardzo ambitny, ale poświęcił się tak dalece w dobroć oyczyny, że on tylko był w stanie zaradzić potrzebom kraju i zachować go od anarchii. Rządzał nim tak tylko mógł należeć, ale walcząc ustawicznie musiał przeciw uroszczeniom nekłótych rodzi i osu. Aristokracya, która

pragnęła tylko przywilejów dla siebie, i pogębienia lulu, zabiła go pod pozorem wojności. Polityka angielska wspierała tego nieprzyjaciół, gdyż Anglia niczego nie obawiała się bardziej, jak ustalenia potęg greckiej. Bez wątpienia hr. Capodistrias zaniedbał niektóre interesa, a mianowicie żądania, sprzyjając *masson*, na których wsparciu mógł jedynie polegać. Ale iakież to interesa i żądania miał do załatwienia! W kraju, który niedawno ęczał w srogiej niewoli, użycie często musiał despotycznych form i środków, lecz należy mieć wzgląd na okoliczności i jego zamiary. Prezydent Grecji utrzymywał się z własnego majątku i nigdy nie trwonił grosza na czczą okazałość i kosztowną etykietę. Dla okazania śmiałości jego morderców, dodać, iż nigdy się strażą nie otaczał lub innych przezorności używał. Widziałem go iak podczas objazdu Morei z kilku cywilnymi urzędnikami przedzierał się przez zbrojne *massy*. Często niedowierzałem tego polityce, ponieważ był szefem obcego rządu, ale szlachetnemu jego postępowaniu i wysokiem cnotom oddać muszę zupełną sprawiedliwość. „

LONDYN 4 Listopada. — Onegdaj o godzinie 2giej z południa, zjechał tu król z Brighton, o 3ciej dawał posłuchania, a potem przydywał na tajney radzie, na której uchwalona została odezwa króla do ludu i 1000 fs. nagrody za odkrycie sprawców zaburzeń w Bristol, Nottingham, i t. d.

Zaraz po ukończoney tajney radzie odjechał król na powrót do Brighton. Ministrowie zgromadzili się potem w mieszkaniu hr. Grey i odbili gabinetową radę.

P. Wetherell, który był przyczyną niezczęśliwego zaburzenia w Bristol, i cudem tylko ztamtąd przebrany za masztalerza uciekł, znajduje się tu wielce zmieszany.

Biskup bristolski przybył tu także.

Oto jest liczba zapalonych w Bristol publi-

cznych i prywatnych gmachów: 1) Ratusz zupełnie spalony, który wprzód złupiono i spustoszone; 2) Brigedem, więzienie cywilne, z którego pierwej wypuszczono więźniów, spalony; 3 i 4) dawne i nowe kryminalne więzienie; 5) dom konsumpcyney opłaty; 6) deptakowy młyn, który rżo siczałki w rzekę wrzucono; 7) pałac biskupi, który wprzód szturmem wzięty i potem podpalony został (wiadomość iakoby i kościół katedralny był spalony, niepotwierdza się); 8) dom prezydenta i 30 sąsiedzkich, których palenia się popłstwo gasc niedozwoliło; 9) dom celny z którego pierwszy zapas wina wypróżniony, a towary na ulicę wyrzucone zostały. (O spaleniu domu obłąkanych, o którym wczoraj doniesiono, niema więcej wzmianki, a zatem nie musi być spalony.)

Dziennik *Globe* zawiera z listu z Bristol pod dniem 1 listopada co następuje: „Na koniec po okropnych scenach buntu i spustoszeń możemy wolno oddać chęć. Władze nasze podają liczbę zabitych i rannych do 343. Ale gdy dodamy i tych, którzy w prywatnych domach poginęli, tedy liczba pierwszych i drugich dojdzie do 500. Wielu podpalaczy padło ofiarą własney zbrodni: bo wpadając ze słomą, drzewem i innymi palnymi materiałami do domów i one zapalwszy, popłianu znaleźć niemogli drogi do wyjścia. Wczoraj po południu wszedł tu pułk piechoty. Wszystkie zrabowane rzeczy, które tylko można było odebrać, złożone są w kościołach i są równie iak więźnie przez żołnierzy strzeżone. Dziś oczekiwany tu jeszcze jest jeden pułk; przybył z Londynu generał, dla dowodzenia niecałą wojskową siłą. Skłapy są dziś po większej części otwarte i wszyscy uczciwi obywatele wykonali przysięgę iako konstablowie. W sobotę odgędzie się publiczne zgromadzenie, dla rozważenia postępowania magistratowskich osób. Zrządzona szkoda wynosi ogromną

sumę. Dowiadujemy się, że rejestra domu komercyjnej opłaty wyratowane z płomieni zostały. — Tenże dziennik przypisuje przywrócenie spokojności w Bristol szczególnie tamecznej unii. Sądzi nawet, że gdyby urządzenie tej unii było rozgłębsze, nigdy nie byłoby przyszło do tak wielkiego zaburzenia. Nalega więc o formowanie jak największej politycznych unii, jako jedyny środek do utrzymania publicznego porządku przy teraźniejszym wzburzeniu umiśłów.

Hunt wydał dwa adreasy do swych konstytuentów w Preston, w których w najostrejszych wyrazach czyni teraźniejszemu ministerjum (z stronnictwa Whigów) wyrzuty że zamiast zaprowadzenia oszczędności, potężyło listę pensyji przez wyznaczenie królowej 100,000 fs. wdowie pensji, Xężnie Wiktorji przyznanie 10,000 i 16,000 fs. wbudowało w Windsor, wolność druku gazety, dochodzenie mordestw w Tydwil zabroniło, bił reformy pokalczyło, i t. d. Obecnie co tydzień wydawać podobne adreasy dla zbudowania ludu i wydobycia z niewoli Pruss londyńskich.

Xęzę Sussexu kupił w pobliskości Maistone majątność niegdy Penna, założyciela Pensylwanii.

Goniec z Bruzelli przywiózł tu onegdaj wiadomość o przyjęciu przez izbę reprezentantów traktatu pokoju.

Nakoniec ukończył się dawno ciągnący wybór lorda prezydenta Londynu. Ławnicy obrali na nowo przyszłego prezydenta P. Key.

ROZMAITOŚCI

Dokończenie listu młodego Polaka o literaturze polskiej, pisanego do P. Bonstetten.

Pośród wybuchnionych później wojen okropnych zamikła przy szczęku oręża lutnia poetów. Szwedzi, Turcy, i Tatarzy rzucili się na nasze piękne prowincye i krwawa wojna wszczęła się po między narodami, lubią-

cym niepodległość swoją, i sąsiadami, gotowymi zawsze do pustoszenia oyczyzny Polaka ogniem i mieczem. Tym sposobem przez dwa wieki prawie odwróciły się umysły od sztuk i umiejętności i tylko o ocaleniu swobód własnych myślano: przez dwa wieki nie było w Polsce żadnego prawie ramienia, któreby w kolebce reszce nie uchytyło się robić orężem i w walce kopiąć. To dla oświaty tak niepomysłne położenie rzeczy jedną przynajmniej zostawiło Polakom gałąź literatury, to jest: krasnomostwo i niebrakowało na mężach, którzy lubo zbroczeni krwią nieprzyjaciela, powstawali jednak i ze spokojną wymową naradzali się nad środkami ku obronie kraju, w którym popioły ich przodków spoczywały. Tu autor przechodząc do nieszczęśliwego panowania Zygmunta III. kreśląc te czasy fanatyzmu i znikczemnienia, tyle wpływu mające na utłumienie wszelkiej cywilizacji. wspominając o owej pedanteryi scholastycznej, która żywna od tronu, zasiadła mównicę senatu i katedry szkół poniżonych, upadek tejże cywilizacji przyspieszyła, tak malutkie dalek ten obraz poniżenia: "Na miejsce prostych wyrazów dawnych poetów nastąpiły brzmiące okressy i metafory, naprzeczoność uchodząca zastyl wzniosły, a uczona przesada zastąpić miała piękność naturalnego uczucia i myśli. Ale jak często pałające błyskawice zasępione niebo światłem napelniają, tak też zdarza się także, że wielcy ludzie pośród ciemności wieków wychodzą. Jezuita Skarga rzucał pioruny z mównicy na namiętności i nieobyczajność świata z taką krasnomowczą śmiałością, jaka ze wszech miar Bossueta godnąby była. Cywilizacja w Polsce nigdy wszelako zupełnie nie upadła. Dowodem tego jest ta okoliczność, że gdy w Europie często o złe zrozumiane słowo lub błędne wyłożone zdanie walkę toczono, chrześcijaństwo rozmaitych wyznań zdroje krwi we Francji

Niemczech i Anglii w obronie prawdy swych zasad wylewali, Polska nie znalazła żadnych wojen religijnych. Mimo tego jednak wystawiają dzieje Polski w 17 wieku tylko ponury, zagmatwany obraz, którego rozjaśnić nie zdołał ulotny odcień jednego punktu światłości, sławą oswobodzenia Wiedna i chrześcijaństwa pamiętny. Było piękny promień słońca, po którym wszystko w noc ciemną zapadło.,,

„Stan ten trwał także przez część większą wieku 18. Ale rzecz szczególna, że los chciał właśnie, ażeby Polska w chwili tracenia swojej existencji politycznej, w nagrodę tego, istnienie moralne i literackie odzyskała, i ażeby Polacy, pośród plemi Poetów oczyszczonych wstępowało do grobu, nad którym wznosiła się M. a. o. um. historii. Ostatni król Polski Stanisław August Poniatowski, mąż potęgi ducha i ukształcenia naukowego, wyborny x. p. zę, gdyby nie był zasiadł na tronie, usiłował, przynajmniej na wdzięczność przyszłych pokoleń zasłużyć; dla tego więc starał się ożywić nauki i to było jedynem usiłowaniem, co się mu udało w ciągu jego panowania (1764 do 1795). Stanisław August zrobił dwór swój środkowym punktem ukształcenia i dobrego smaku, poczynił rozmaite zakłady, grono m. zów nazwakońskich zrobiło pod okiem jego związek literacki, z ym wyrażnym zamarem, by czuwać nad czystością języka i tę jedyną drogą piśmienną, zachować potomości bez skaży. W pierwszym rzędzie mężów, zaszczycających wiek Stanisława Augusta, widzimy Krasickiego, biskupa W. r. n. s. kiego, autora bajek satyr i rozmaitych poezji. Nawigęcey mocy okazał w rodzaju komickim. Nic przyjemniejszego nie znam nad Krasickiego p. e. zę. Autor począł tu znany piękny usęp Krasickiego, będi w ustach wszystkich znawców literatury Polskiej, a zaczynając się od tych wyrazów: „*Sw. eta miłości kochaney oyczynny i t. d.*„ tak da e. y o Krasickim rzecz prowadzić: „Obfitość szczęśliwych pomysłów i bogate źródło do w. y. u wyszczeg. lniają bajki jego, w niektórych nastadnie L. fontanna,

lecz ma najwięcey zupełnie oryginalnych. Ma także powieści pisane prozą; zajmujące prawdą opisów obyczajowych. Drugi poeta Polski jest Trembecki, mąż talentów tak wyszczególniających się, że został twórcą zupełnie nowego rodzaju poezji. Życie jego jest skutkiem szczególniejszych zdarzeń, w których główną rolę grały romanse miłosne i pojedynk. W stylu swym łączy właściwą polskiemu dzielność z dźwiękiem, przypominającym pienia Rzymu i Grecyi. Wszystkim sprzężynom mowy ruch nadał według upodobania. Słowa i zwroty zyskują pod jego piórem nowe życie, nie znana dotąd dzielność. Pisał od wiele dytiramby i poezye przygodne. Główne dzieło jego, pod tytułem: *Z. f. i. o. w. k.*, opiewa ogród hr. Z. f. i. i. Potorkiew (w Tulczywie). Dzieło to i na język francuzki przełożone zostało, ale tak się ma przekład do pierwotwu ru, jak słaby odcień zachodzącego słońca, do promieni południowych dnia królowej. Ze względu na tę dzielność wyrzeczono się bynajmniej nie o. a. g. u. a. t. go Karpickiego; ale w p. s. t. a. c. h. s. w. o. i. c. h. ma coś łagodnego i rozczulającego; co do serca przemawia. Przenosi nas na zielone brzoła czystych strumieni, marzeniem upiata przy mrużącym słońcu w dośpađu i łąkę z okami niewolnic wysze. Dmochawski uderował Polaków przykładem Homera, który tak dalece zbliża się do wielkiego Homera, że gdy oryginal z kapą porównywamy, zostajemy w wątpliwości, które z obu jest tłumaczeniem. Tenże przekładał także Ewangelję i Ray utracony Miliona. Jest przy tem wybornym prozakiem, a pisnia jego wyszczególnia się bystrością logiki i pięknością stylu. W Kwaszynie niewiadać wprawdzie moc Trębeckiego i Karpickiego słodczy, ale wiadać przyjemność i dowcipnego sposobu pisania Krasickiego. Ażeny jednak nie bęć rozwlekłym wymieniając wszystkie nazwiska, maiećce u. d. z. i. a. l. w. o. d. r. o. e. z. e. n. i. u. l. i. t. e. r. a. t. u. r. y. P. o. l. s. k. i. e. y. o. g. r. a. n. i. c. z. e. s. e. t. l. i. k. o. n. a. w. y. m. i. e. n. i. e. n. i. u. t. o. m. a. c. z. a. „*Swiętyni w Knides*„ Szymanowskiego, który pracą tą udowodnił zdolność języka polskiego do naysępszych wyrażeń.„ Autor listu wspomn. i. a. c. o. h. i. s. t. o. r. y. N. a. r. u. s. z. e. w. i. c. z. a. k. t. o. r. e. g. o. T. a. c. y. t. e. m. p. o. l. s. k. i. m. n. a. r. y. w. a. (p. r. z. y. d. o. m. e. k. d. a. n. y. m. u. t. e. s. z. e. o. d. w. s. p. o. l. c. z. e. n. y. c. h.) p. r. e. b. e. g. a. j. a. c. n. a. s. t. e. p. n. y. c. z. a. s. w. o. e. n. i. u. t. a. k. m. i. u. z. o. w. n. i. e. p. r. y. z. y. a. z. a. n. a. „*że tylko mnóstwo pieśni wojennych znamionowało charakter epoki tej, ale żadne większe dzieło nie wyszło w tedy z pod pióra autorów Polskich.*„